

denne Sætnings Optagelse, har derfor stillet Ændringsforslag om Tilføjelse af bemeldte Udtryk.

Om Behandlingen af indbragte Andragender indeholder Landstingets Forretningsorden § 23 dernæst, bortset fra Bestemmelsen om Oplæsning, kun den Forskrift, at de efter at være anmeldte blive at fremlægge paa Forsamlingens Bord. Her har imidlertid Tingets Praksis udfyldt Forretningsordenens Tomhed derhen, at de Andragender, som vedrøre et Lovforslag, der er under Behandling eller vedrøre Finanslovsforslaget, overgives til det vedkommende Udvalg. Denne Praksis er der formentlig god Grund til at fæstne ved en Bestemmelse i Forretningsordenen i Stedet for, som foreslaaet, at lade Indbringerens Ønske være afgørende, hvorfor Udvalgets Flertal nedenfor stiller et hermed stemmende Ændringsforslag:

Med Hensyn til andre end de nævnte Andragender har der ogsaa foreligget et Tilfælde, hvor Andragende om Tilladelse til Sags Anlæg mod et Medlem i Medfør af Grundlovens § 57 er blevet henvist til Behandling af det staaende Udvalg for Forretningsordenen, jfr. Landstingstidende Sp. 1684, 1687, 1689; Rigsdagstidende 1895—96, Tillæg B. Sp. 1641; og naar det foreliggende Forslag gaar ud paa at fæstne denne Fremgangsmaade som Regel, kan Udvalgets Flertal derfor ogsaa tilraade Tinget at vedtage denne Bestemmelse. Men naar Forslaget yderligere gaar ud paa at bestemme, at Andragender angaaende Valgforhold skulle tilstilles Udvalget for Valgbrevets Prøvelse, da er formentlig Udtrykket Valgforhold alt for ubestemt til, at man kan være sikker paa, at alle de paagældende Forhold med Sikkerhed skulde kunne siges at henhøre under det paagældende Udvalgs Kompetence.

Naar der f. Eks. foreligger Lovforslag om Valgmaaden eller Valgkredsordningen til Behandling for Tinget, vil det dog være mindre naturligt, om Andragender desangaaende skulde henvises til Udvalget for Valgbrevets Prøvelse i Stedet for til det angaaende vedkommende Lovforslag ned-

satte Udvalg. Udvalgets Flertal stiller derfor et Ændringsforslag til det foreliggende Forslag, gaaende ud paa, at den anførte Bestemmelse slettes.

Med Hensyn til andre end de foran nævnte Andragender er den i Tingets Praksis fulgte Fremgangsmaade almindelig den i Forretningsordenens Art. 23 foreskrevne, at de, efter at være anmeldte af Formanden, henlægges paa Tingets Bord eller, som det nu hedder, „fremlægges i Læseværelset“, uden at undergives nogen Behandling.

Men denne Behandling eller rettere sagt Ikke-Behandling af Andragender fra Tingets Side er ingenlunde i Overensstemmelse med Grundlovens Forudsætninger, hverken med den Betydning, som den i Overensstemmelse med den almindelige konstitutionelle Opfattelse har tillagt Petitionsretten, som den udtrykkelig har fundet Anledning til at give Regler om, eller med dens Bestemmelse i § 64 om, at Tinget, naar det ikke finder Anledning til om et Andragende at fatte Beslutning, kan henvise det til Ministeren; thi denne Bestemmelse gaar aabenbart ud fra, at Tinget gør Andragenderne til Genstand for Overvejelse. Derfor taler ogsaa den Kendsgerning, at der paa Rigsforsamlingen forelaa et Ændringsforslag til den nuværende § 64, lydende paa: Finder Tinget ikke Anledning til at tage et Andragende under Behandling, henvises det til Ministeren, hvilket Ændringsforslag imidlertid blev taget tilbage, hvorimod Grundlovsudkastets Udtryk: „Finder Tinget ikke Anledning til om et Andragende at tage Beslutning“, blev bibeholdt; jfr. Rigsforsamlingens Forhandlinger Sp. 2424, 3311.

Skulle da i Overensstemmelse med Grundlovens Forudsætning de Andragender, som indkomme til Tinget, gøres til Genstand for Overvejelse, synes dette ikke vel at kunne ske paa anden Maade end ved, at der nedsættes et staaende Udvalg for Andragender, som overvejer dem, for saa vidt som de ikke, i Overensstemmelse med de foran fremførte Bemærkninger, ifølge deres Indhold henhøre under andre